

19.1.2002

Někdy to může být i mosaz. Ale abyste věděli, proč začínám o zlatém třpytu - když jsme (Lidee noire) dorazili do Docela velkého divadla v Litvínově na další hraní cyklu Folkotoč, domácí Kvinta už zkoušela. A já ztuhnul, když jsem se podíval na Tomáše Kunze, který měl kolem krku zavěšenou ZLATOU kytaru. Proč....ptal jsem se v duchu. Jenže pak vyšlo najevo, že to není pozlacená kytara, ale MOSAZNÁ kytara. Papouch doma pár let letoval a letoval, až vytvořil opravdu celokovové superjumbo cutaway. Neuvěřitelný čin.

Pojďme ale k hraní. Jako první odehrála Kvinta. Většinu produkce jsme se rozehrávali, ale přesto nám neuteklo pár písní. Klávesy už hezky zapadly do celkového soundu a Kvintáci oprášili i pár starších písní. Moc hezky se to jejich hraní poslouchá. Pak přišla řada na nás. Myslím, že jsme si hraní užili a mé dvě ženy se činily. Lidem se asi líbilo, přidávali jsme a došlo i na šidivou Okarínu - píseň bez hudebního doprovodu. Moc prima. Lidičků bylo taky dost.

Po hraní jsme se rozesadili po židlích a křeslech a dali se do hraní. Tedy - rozesadili. Katka s Míšou ulehly, zabořily hlavy pod křídla a se slovy "Až pojedem, vzbud' nás" zavřely víka. My s Kvintou jsme pěli a hráli a když už byly občasné pohledy ospalých koukadel těch dvou ženštin dostatečně zoufalé, dali jsme se na ústup k domovu.

Hraní u Kvinty bylo moc příjemné.